

[Aagaard]

Det gøres efter vores opfattelse ikke ved at forøge den andel af fondsmidlerne, som kan placeres i aktier, tværtimod. Følger man lovforslaget, forøger man også risikoen.

Det er på denne baggrund, vi i Det Konservative Folkeparti må afvise lovforslaget.

Helge Sander (V):

Venstre ser meget gerne, at danske lønmodtagere gennem øget opsparing kan bidrage med at sikre kapital til erhvervslivet. Men vi har jo allerede været omkring det helt centrale i den indledende debat, der var mellem SF og hr. Kai Dige Bach, for vi er nervøse for magtkoncentration, når det er i den skikkelse, hvori det optræder her.

Vi er ikke begejstrede for et fondsstyret erhvervsliv. Det har vi sagt mange gange tidligere, og det vil vi meget gerne benytte lejligheden til at sige igen her i dag. For det er jo rigtigt, som ministeren sagde, at dette område ikke kan sammenlignes med f.eks. forsikringselskaber, hvor folk har frihed til at vælge, hvor de helst vil være, afhængigt af, hvor dygtige de folk, selskaberne har sat til at forvalte vore midler, nu er.

Her har vi et lovbundet område, som ikke giver nogen frihed, og derfor kan vi heller ikke tillade os at tage det skridt yderligere, som hr. Erling Olsen ønsker med dette lovforslag.

Hr. Jes Lunde var inde på en uddelegering af stemmeretten. Jeg synes, det må give anledning til, at vi netop i forbindelse med dette lovforslag fra Socialdemokratiet tager skridtet fuldt ud og siger: Disse midler tilhører lønmodtagerne, så hvorfor ikke, i stedet for blot at tale om stemmeretten som hr. Jes Lunde, så sige, at midlerne simpelt hen uddeles til de enkelte lønmodtagere, som hver får deres egen konto? Det synes jeg der virkelig er ræson og idé i, og det er da også en rimelighedsbetragtning netop i dag, hvor vi står med et forslag, som vil bevæge tingene i den forkerte retning. Her vil vi få mulighed for at opfylde hr. Erling Olsens ønske, hvis det er således, at lønmodtagerne ønsker det.

Som konstruktionen er i dag, er det nogle få medlemmer, der sidder i nogle bestyrelser – som det allerede er nævnt – som træffer beslutningerne om, hvad de tror, der er godt for lønmodtagerne, og hvad der er mest hensigtsmæssigt. Hvis vi i stedet for lod den enkelte løn-

modtager selv beslutte, så stod vi i en helt anden situation, og så ville man også få en helt anden melding fra Venstres side.

Vi er derfor meget positive over for en drøftelse af hele dette spørgsmål med en indfaldsvinkel som den, der er nævnt her til slut, men som lovforslaget foreligger her, kan vi absolut ikke medvirke til at styrke en fondssocialisme, en kapitalkoncentration på meget, meget få hænder, mens de virkelige indehavere af midlerne ikke har nogen som helst indflydelse.

Kim Behnke (FP):

Det er jo ikke første gang, vi har om ikke dette forslag, så i hvert fald dette emne til behandling her i Folketinget. Den 20. februar 1991 behandlede Folketinget et lovforslag. Dengang var det SF, der fremsatte forslaget, og det afstedkom jo mangen en avisoverskrift, da der efter førstebehandlingen af forslaget kunne konstateres et flertal, bestående dengang af Socialdemokratiet, SF og så en relativt positiv melding fra Fremskridtspartiet. Det brød regeringen sig ikke om.

Vi gav så den klare og utvetydige melding fra Fremskridtspartiet, at hvis regeringen var interesseret i at få ændret på forholdene omkring ATP og LD, ville Fremskridtspartiet til gengæld afstå fra at støtte SF's forslag. Det er nemlig vores opfattelse – det har det været altid, og det er det fortsat – at vi hurtigst muligt skal have lukket og nedlagt begge de to fonde. Derfor må vi i Fremskridtspartiet gøre os den vurdering: Hvordan kommer vi det mål nærmest? Og vi fornemmede dér i februar-marts-april måned 1991, at det var værd at tage imod muligheden for at forhandle disse ting med regeringen.

Men tiden gik, og der kom ikke ret meget ud af det. Nu har vi så et tilsvarende forslag til behandling her i Folketinget, og her må vi fra Fremskridtspartiets side sige, at der er to forhold, vi lægger vægt på. Det ene er som nævnt, at vi vil gøre alt, hvad vi overhovedet kan, for at få nedlagt de to fonde. Opnår vi så det lettest gennem at støtte lovforslaget fra Socialdemokratiet eller ved nok en gang at give regeringen en udstrakt hånd og sige: Lad os prøve at se, hvad vi kan gøre for at få ændret på disse ting?

Jeg lagde mærke til, at arbejdsministeren glædede sig over, at Lønmodtagernes Dyrtids-